

Sygn. akt II C 271/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca : SSR A. M.

Protokolant : sekr. sąd. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2018 roku w Łodzi na rozprawie sprawy

z powództwa J. L.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o odszkodowanie

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda:

a) kwotę 6.885,00 zł (sześć tysięcy osiemset osiemdziesiąt pięć złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

b) kwotę 1.876,35 zł (jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt sześć złotych trzydzieści pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. nakazuje zwrócić na rzecz powoda ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi łączną kwotę 800,00 zł (osiemset złotych) tytułem niewykorzystanych zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłego, uiszczonych w dniu 8 marca 2017 roku, zaksięgowanej pod pozycją 500014246236 oraz uiszczonych w dniu 16 listopada 2017 roku, zaksięgowanej pod pozycją 500023437106;

4. nakazuje zwrócić na rzecz pozwanego ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 300,00 zł (trzysta złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, uiszczonych w dniu 14 marca 2017 roku, zaksięgowanej pod pozycją 500014429815;

5. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 627,50 zł (sześćset dwadzieścia siedem złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem tymczasowo poniesionych kosztów;

6. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 1.165,36 zł (jeden tysiąc sto sześćdziesiąt pięć złotych trzydzieści sześć groszy) tytułem tymczasowo poniesionych kosztów.

Sygn. akt II C 271/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 14 kwietnia 2016 roku J. L. wniósł o zasądzenie od Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna w W. kwoty 10.500,00 złotych tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2015 roku a także zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w sprawie.

Na uzasadnienie swego roszczenia pełnomocnik powoda wskazał, iż w dniu 11 marca 2015 roku, miała miejsce kolizja drogowa w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki A.. W toku postępowania likwidacyjnego, strona pozwana wypłaciła odszkodowanie w wysokości 5.815,00 zł, rozliczając szkodę jako szkodę całkowitą, przyjmując, iż wartość pojazdu przed szkodą wyrażała się kwotą 19.400,00 zł, zaś po szkodzie wartość pojazdu wyrażała się kwotą 13.585,00 zł. W ocenie strony powodowej w niniejszej sprawie nie zachodzi szkoda całkowita, zaś odszkodowanie winno odpowiadać uzasadnionym kosztom naprawy pojazdu marki A. (pozew k. 2-3).

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Na uzasadnienie swego stanowiska pełnomocnik pozwanego wskazał, iż w przedmiotowej sprawie zachodzi szkoda całkowita, zaś wypłacone stronie powodowej odszkodowanie odpowiada różnicy między wartością rynkową pojazdu oraz wartością jego pozostałości (odpowiedź na pozew k. 19-21).

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie (okoliczność bezsporna).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 marca 2015 roku doszło do kolizji drogowej z udziałem pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca wypadku w dniu zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego na podstawie umowy zawartej z pozwaną spółką (okoliczność bezsporna). W wyniku powyższej kolizji w pojeździe powoda doszło do uszkodzenia ściany bocznej tylnej lewej, wnęki koła zewnętrznej tylnej lewej, zderzaka przedniego, podnośnika lewego układu oczyszczania szyb, reflektora lewego, osłony reflektora przeciwmgłowego lewego, kierunkowskazu bocznego lewego, błotnika przedniego lewego, nadkola przedniego lewego, wspornika zamka, drzwi przednich lewych, listwy drzwi przednich lewych, osłony dolnej drzwi przednich lewych, wspornika lusterka lewego, nakładki lusterka lewego, drzwi tylnych lewych, listwy drzwi tylnych lewych, tarczy aluminiowej koła przedniego lewego, chłodnicy powietrza doładowanego, kierownicy powietrza chłodnicy powietrza doładowanego, króćca przewodu spryskiwaczy. Pojazd w chwili szkody był pojazdem dziesięcioletnim, który przed zdarzeniem przechodził naprawy blacharsko – lakiernicze, również takie które były nieprofesjonalne. Pojazd przed szkodą nie posiadał części nieoryginalnych pochodzących od innego dystrybutora niż przedstawiciel producenta pojazdu. Rzeczywiste koszty naprawy pojazdu wynoszą 22.245,02 zł. Wartość pojazdu przed szkodą wyraża się kwotą 21.400,00 zł, zaś wartość pojazdu w stanie uszkodzonym wyraża się kwotą 8.700,00 zł (opinia biegłego k. 41 – 56, k. 95 - 100).

Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej w dniu 17 marca 2015 roku (zgłoszenie szkody w aktach szkody)

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana rozliczyła szkodę w pojeździe marki A. (...) jako szkodę całkowitą i wypłacił stronie powodowej kwotę 5.815,00 zł, przyjmując, iż wartość pojazdu przed szkodą wyrażała się kwotą 19.400,00 zł, zaś po szkodzie wartość pojazdu wyrażała się kwotą 13.585,00 zł (okoliczności bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie kserokopii dokumentów, które Sąd ocenił z uwzględnieniem dyspozycji art. 308 kpc, a których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony.

Wobec treści żądania powoda i ustalonego stanu faktycznego, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miała opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów i kosztów naprawy, na okoliczność ustalenia ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu przy uwzględnieniu uszkodzeń powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 11 marca 2015 roku. Opinia biegłego w całym swoim zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy i zawiera pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu. Biorąc pod uwagę jej podstawy

teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni miarodajną i wyczerpującą. Biegły przy kalkulacji uzasadnionych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu wskazał, iż listwa drzwi przednich lewych oraz listwa drzwi tylnych lewych, napis na drzwiach tylnych lewych są częściami jednorazowego montażu bowiem na etapie ich produkcji są wyposażone w dwustronne samoprzylepne taśmy, zaś rozmontowywanie tych części pociąga za sobą uszkodzenia taśm samoprzylepnych, a tym samym konieczność zastosowania nowego elementu. Biegły podał również, iż producent pojazdu marki A. nie przewiduje możliwości naprawy powłoki lakierowej na feldze, jedyną możliwością przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody jest wymiana felgi aluminiowej przedniej lewej. Biegły w swej opinii wskazał, iż na rynku napraw pojazdów naprawy lakiernicze felg aluminiowych nie gwarantują przywrócenia wyglądu estetycznego felg do stanu fabrycznego. Biegły w swej opinii wypowiedział się również, iż istnieje możliwość naprawy pojazdu przy użyciu części zamiennych bez logo producenta, gdzie dostępność części zamiennych mieści się w granicach od 10 % do 20%, co zredukowałoby koszty naprawy pojazdu do kwoty 20.444,52 zł, jednakże takowa naprawa przywróciłaby pojazd do stanu przed szkodą jedynie mając na względzie stan techniczny, natomiast nie przywróci pojazdu do stanu przed szkodą mając na uwadze jego walory rynkowo – ekonomiczne.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne jedynie częściowo.

Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki wypadku jest umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów oraz przepis art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta. Podstawą odpowiedzialności strony pozwanej w niniejszej sprawie jest także ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124 poz. 1152).

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 436§2 kc w razie zderzenia się pojazdów mechanicznych odpowiedzialność za spowodowaną tym szkodę sprawca wypadku ponosi na zasadach ogólnych. Zakład ubezpieczeń odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynika. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku i ograniczona jest kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c.).

Należy wskazać, iż w toku przedmiotowego postępowania strona pozwana nie kwestionowała podstaw swojej odpowiedzialności.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. DZ. U. z 2013r., poz. 392) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy). Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 powołanej ustawy).

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w Kodeksie cywilnym. Odpowiada on zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynika. Naprawienie szkody (odszkodowanie) w tych granicach winno obejmować wszystkie straty, poniesione wskutek zaistnienia szkody, stanowiące normalne następstwo działania, z którego szkoda wynika (art. 361 § 2 kc)

i następuje, według wyboru poszkodowanego: przez restytucję stanu poprzedniego bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Odszkodowanie ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, ale przy zastrzeżeniu, że nie powoduje jednocześnie nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego. Naprawienie szkody przez ubezpieczyciela następuje poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej – sumy niezbędnej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego (art. 363 § 1 kc). Naprawienie szkody może polegać na przywróceniu stanu poprzedniego lub na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej. Wybór jednego ze sposobów naprawienia szkody ustawodawca pozostawił poszkodowanemu (art. 363 § 1 k.c.). Zarówno w literaturze, jak i orzecznictwie podkreśla się, że ubezpieczyciel

w istocie jest zobowiązany tylko do odszkodowania pieniężnego, zarówno przy restytucji dokonanej przez osobę trzecią na zlecenie poszkodowanego lub przez samego poszkodowanego, jak i przy spełnieniu roszczenia o treści pieniężnej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 29.01.2002r, V CKN 682/00, LEX nr 54343). Powód takiego wyboru dokonał, żądając od pozwanego wypłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się właściwie do ustalenia, jaka jest odpowiednia suma pieniężna, którą powinien wypłacić powodowi pozwany zakład ubezpieczeń.

W wypadku częściowego uszkodzenia samochodu, tj., gdy wysokość kosztów naprawy pojazdu nie przekracza jego wartości, odszkodowanie powinno stanowić równowartość kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, przy czym naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania (tak Sąd Najwyższy: w wyroku z 16.01.2002r, IV CKN 635/00, opubl. L.; w wyroku z 16.04.2002r, V CKN 980/00, opubl. L.; w wyroku z 16.05.2002r, V CKN 1273/00, publ. LEX nr 55515).

Jeżeli właściciel uszkodzonego samochodu żąda przywrócenia stanu poprzedniego poprzez naprawę samochodu, sprawca szkody nie może mu narzucić innej formy odszkodowania, w szczególności polegającej na tym, by poszkodowany poddał kasacji uszkodzony pojazd i poprzestał na odszkodowaniu w postaci różnicy między wartością pojazdu przed wypadkiem a ceną tzw. pozostałości. Tylko w przypadku, gdyby remont samochodu okazał się niemożliwy albo pociągał za sobą nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ograniczałoby się takiej formy odszkodowania. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 1970 r., II CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5, poz. 93). W tym zakresie Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się, że w przypadku nieopłacalności naprawy uszkodzonego pojazdu (braku ekonomicznego uzasadnienia naprawienia szkody, jeżeli koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem), odpowiedzialny za wypadek obowiązany jest do zapłacenia odszkodowania według wartości pojazdu przed wypadkiem, pomniejszonej o jego wartość po wypadku (orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 20.10.1972 r., sygn. akt II CR 425/72, publ. OSNC z 1973/6/111, z dnia 20.04.1971 r., sygn. akt II CR 475/70, publ. OSPIKA z 1971/12/231, z dnia 1.09.1970 r., sygn. akt II CR 371/70, publ. OSNC z 1971/ 5/93, z dnia 20.02.2002 r., sygn. akt V CKN 903/00, publ. OSNC z 2003/1/15). W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 roku o sygnaturze akt III CZP 76/05 postawiono tezę, że nieopłacalność naprawy, będąca przesłanką wystąpienia tzw. szkody całkowitej, ma miejsce wówczas, gdy jej koszt przekracza wartość pojazdu sprzed wypadku. Podsumowując dorobek wcześniejszego orzecznictwa, który – jak podkreślono – jest jednolity, Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 kc, a ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 kc). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 kc) i przede wszystkim na tym tle zachodzi potrzeba oceny, czy koszt restytucji jest dla zobowiązanego nadmierny (art. 363 § 1 zd. drugie kc). Przyjmuje się, że nieopłacalność naprawy, będąca przesłanką wystąpienia tzw. szkody całkowitej, ma miejsce wówczas, gdy jej koszt przekracza wartość pojazdu sprzed wypadku. Stan majątku poszkodowanego, niezakłócony zdarzeniem ubezpieczeniowym, wyznacza bowiem rozmiar należnego odszkodowania w stanie sprzed wypadku i w stanie uszkodzonym.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że funkcja kompensacyjna odszkodowania musi być realizowana przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji poszkodowanego. Aby odszkodowanie odpowiadało wymaganiu pełnego naprawienia szkody, musi uwzględniać realia konkretnej sprawy i nie powinno prowadzić do wzbogacenia poszkodowanego. Za ugruntowane w orzecznictwie można uznać stanowisko, stosownie, do którego odszkodowanie może ulec stosownemu

obniżeniu, gdyby okazało się, że użycie nowych części i materiałów do naprawy uszkodzonego pojazdu prowadziłyby do wzrostu jego wartości (tak Sąd Najwyższy: w uchwale z 12.04.2012r, III CZP 80/11, w postanowieniu z 24.02.2006r, III CZP 91/05, w wyroku z 11.06.2003r, V CKN 308/01).

Transponując powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż w wyniku zdarzenia z dnia 11 marca 2015 roku doszło do uszkodzenia pojazdu marki A. (...). W oparciu o wnioski zawarte w opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów i kosztów naprawy ustalono, iż wartość pojazdu przed szkodą wyrażała się kwotą 21.400,00 zł, zaś wartość pojazdu w stanie uszkodzonym wyraża się kwotą 8.700,00 zł, natomiast koszty naprawy niniejszego pojazdu, przy użyciu części oryginalnych z logo producenta, zostały oszacowane na kwotę 22.245,02 zł. W tym miejscu wskazać należy, iż Sąd przyjął ten wariant opinii biegłego, który odnosi się do uzasadnionych kosztów naprawy, przy przyjęciu części oryginalnych z logo producenta, oraz przy założeniu konieczności wymiany na nowe takich elementów jak listwy drzwi przednich lewych, listwy drzwi tylnych lewych, napisu na drzwiach tylnych lewych oraz felgi aluminiowej przedniej lewej. Czyniąc niniejsze założenia sąd miał na względzie przytoczone w opinii biegłego twierdzenia, iż naprawa wyżej wskazanych elementów, mimo iż możliwa i dopuszczalna, nie przywróci stanu pojazdu do stanu sprzed szkody, nadto pozostaje w sprzeczności z zaleceniami producenta pojazdów marki A.. Biegły w swej opinii w sposób stanowczy wskazał, że mimo, że pojazd, który uległ uszkodzeniu w dniu 11 marca 2015 roku, w dacie szkody był pojazdem dziesięcioletnim posiadającym naprawy blacharsko – lakiernicze, to jednak nie posiadał on innych części niż części oryginalne z logo producenta. W tym części, które uległy uszkodzeniu były częściami oryginalnymi z logo producenta. Mając powyższe na uwadze, w ślad za opinią biegłego, który podał, iż tylko naprawa częściami oryginalnymi z logo producenta przywróci pojazd do stanu przed szkodą tak pod względem technicznym jak i ekonomiczno – rynkowym, a zatem pod każdym względem, Sąd uznał, iż naprawa uszkodzeń powstałych w pojeździe powoda, na skutek zdarzenia z dnia 11 marca 2015 roku oscyluje w granicach 22.245,02 zł, co przy wartości pojazdu przed szkodą, czyni jego naprawę nieopłacalną, a tym samym determinuje w niniejszej sprawie, rozliczenie szkody doznanej przez stronę powodową, jako szkody całkowitej. Tym samym mając na względzie wartość pojazdu marki A. (...), przed szkodą, po szkodzie oraz wypłacone już powodowi w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie, zasadnym jest zasądzenie na rzecz powoda kwoty 6.885,00 zł (21.400,00 zł – 8.700,00 zł = 12.700,00 zł – 5.815,00 zł = 6.885,00 zł). Dalej idące żądanie pozwu w zakresie odszkodowania podlegało oddaleniu jako nieznajdujące poparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Rozstrzygnięcie o odsetkach z tytułu opóźnienia w wypłacie należnego powodowi odszkodowania zapadło na podstawie art. 817 § 1 k.c. i 481 § 1 k.c. Wymagalność roszczenia w stosunku do zakładu ubezpieczeń powstaje w terminie 30 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku, chyba, że w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe. W niniejszej stronie pozwana, na skutek zgłoszenia przez powoda szkody w dniu 17 marca 2015 roku, prowadziła postępowanie likwidacyjne, które zakończone zostało wydaniem decyzji, w której strona pozwana winna w sposób prawidłowy określić wysokość odszkodowania. Strona powodowa wnosila o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia 30 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd zasądził żądane odsetki tak ustawowe jak i ustawowe za opóźnienie od przyznanej kwoty odszkodowania, zgodnie z żądaniem powoda, mając na względzie datę zgłoszenia szkody.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc, Powództwo zostało uwzględnione 65%. Łącznie koszty poniesione przez powoda wyrażają się kwotą 5.642,00 zł, w tym kwotą 525,00 zł uiszczoną tytułem opłaty od pozwu, kwotą 4.800,00 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika, kwotą 300,00 zł tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego sądowego i kwotą 17 zł opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. W zakresie wynagrodzenia pełnomocnika powoda Sąd orzekł na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz.1804). Koszty poniesione przez stronę pozwaną wyrażają się kwotą 5.117,00 zł, na co złożyły się kwotą 4.800,00 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika, kwotą 300,00 zł tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego sądowego i kwotą 17 zł

opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. Mając na uwadze wynik postępowania Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.876,35 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W punkcie 3 i 4 wyroku, Sąd, na podstawie art. 84 ust 2 w zw. z art. 84 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz.U. z 2014 roku, poz. 1025), nakazał zwrócić na rzecz: powoda ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 800,00 złotych tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, uiszczonej w dniu 8 marca 2017 roku zaksięgowanej pod pozycją 500023437106, zaś na rzecz pozwanego kwotę 300,00 złotych tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, uiszczonej w dniu 14 marca 2017 roku zaksięgowanej pod pozycją 500014429815.

Jednocześnie w punkcie 5 i 6 wyroku Sąd zamieścił rozstrzygnięcie w przedmiocie tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków na poczet wynagrodzenia biegłego, na podstawie art. 113 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w zw. z art. 100 k.p.c., i obciążył powoda kwotą 627,50 złotych, zaś stronę pozwaną kwotą 1.165,36 złotych, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.